

Başvuru Numarası : 2024/2815
Toplantı Tarihi/Sayısı : 06.05.2025/59
Karar Numarası : 2025/262
Başvuran : N.G.
Başvuran Vekili : -
Adres : -
Muhatap Kurum/Kişi : Afyonkarahisar 2 No.lu T Tipi Kapalı Ceza İnfaz Kurumu
Muhatap Adres : -
Müdürlüğü

I. BAŞVURUNUN KONUSU

1. Başvuranın; kendisine işitme kaybı teşhisi konulduğu ancak kontrole geç götürüldüğü ve konuya ilişkin Afyonkarahisar Cumhuriyet Savcılığına yazdığı dilekçesinin reddedildiği iddialarına ilişkindir.

II. İNCELEME SÜRECİ

2. Başvuran, başvuru dilekçesinde özetle;
- a. 7/3/2023 tarihinde kendisine işitme kaybı teşhisi konulduğunu,
- b. Kendisini muayene eden hekimin 3 gün içinde kontrole gelmesini söylediğini ancak kontrole 23/7/2024 tarihinde götürüldüğünü ve rahatsızlığının devam ettiğini,
- c. Konuya ilişkin olarak Afyonkarahisar Cumhuriyet Savcılığına yazdığı dilekçesinin reddedildiğini iddia etmektedir.
3. Muhatap Afyonkarahisar 2 No.lu T Tipi Kapalı Ceza İnfaz Kurumu Müdürlüğünden alınan yazılı görüşte özetle;
- a. Başvuranın Kütahya T Tipi Kapalı Ceza İnfaz Kurumuna nakledildiği,
- b. Başvuranın muayene ve kontrollerinin sağlandığı, hastaneye sevk işlemlerinin titizlikle yerine getirildiği, reçete ile tanzim edilen ilaçlarının anlaşmalı eczanelerden temin edilerek kullanımına sunulduğu,
- c. Başvurana ilişkin düzenlenen 23/7/2024 tarihli Manyetik Rezonans (MR) raporunda normal bulguların izlendiğine dair not düşüldüğü,
- ç. Hekim tarafından başvuranın tedavisiyle ilgili 3 gün içerisinde yeniden çağrıldığına dair bilginin mevcut olmadığı ve bu yönde bir evrakın da tanzim edilmediği,
- d. 28/2/2025 tarihinde Afyonkarahisar Devlet Hastanesi Kulak Burun Boğaz Polikliniğine muayene işlemi için tekrar sevk edildiği ve muayenesi sonucunda uzman hekim tarafından “Sağ 12db normal sol 96db sensörinöral işitme kaybı mevcut. 3 yıl önce hasta bu şikayetinin travma olmadan kendiliğinden geliştiğini beyan etmektedir. Her iki kulak zarı normal. Kulak Burun Boğaz açısından cerrahi, ilaç

tedavisi ve işitme cihazı ile fayda görmesi beklenmemektedir. Ek önerimiz yoktur.” şeklinde not düşüldüğü belirtilmiştir.

4. Muhatabın yazılı görüşüne karşı başvuran tarafından sunulan yazılı görüşte özetle; 18 defa hastaneye sevk edildiği, kulağında işitme kaybı olduğunda ilgili mercilere dilekçe yazması üzerine sevklerinin gerçekleştiği, Kurum İdaresine dilekçe yazması üzerine Kurum Müdürü ile görüştüğü ve ertesi gün hastaneye sevk edildiği, kulağının duymadığı ve koğuştaki kulak tıkaçıcı kullandığı iddia edilmiştir.

III. İLGİLİ MEVZUAT

5. 20/4/2016 tarihli ve 6701 sayılı Türkiye İnsan Hakları ve Eşitlik Kurumu Kanunu’nun “Kurumun görevleri” başlıklı 9’uncu maddesinin birinci fıkrasının (ı) bendinde; “İşkenceye ve Diğer Zalimane, Gayriinsanî veya Küçültücü Muamele veya Cezaya Karşı Birleşmiş Milletler Sözleşmesine Ek İhtiyari Protokol (OPCAT) hükümleri çerçevesinde ulusal önleme mekanizması olarak görev yapmak.”, (i) bendinde; “Özgürlüğünden mahrum bırakılan ya da koruma altına alınan kişilerin ulusal önleme mekanizması kapsamındaki başvurularını incelemek, araştırmak, karara bağlamak ve sonuçlarını takip etmek” Kurumun görev alanları arasında düzenlenmiştir.

6. 6701 sayılı Kanun’un “Başvurular” başlıklı 17’nci maddesinin birinci ve sekizinci fıkralarında; özgürlüğünden mahrum bırakılan ya da koruma altına alınan kişilerin ulusal önleme mekanizması kapsamında Kuruma bizzat başvuru yapabileceği hükmü yer almaktadır.

7. 24/11/2017 tarihli ve 30250 sayılı Resmî Gazete’de yayımlanan Türkiye İnsan Hakları ve Eşitlik Kurumu Kanununun Uygulanmasına İlişkin Usul ve Esaslar Hakkında Yönetmelik’in “Ön incelemenin yapılması” başlıklı 48’inci maddesinin ilgili bölümü şöyledir: “(1) Kuruma yapılan başvurular, inceleme ve araştırmaya geçilmeden önce ön incelemeye tabi tutulur ve sonucunda; a) Kurumun görev alanına girip girmediği, (...) yönlerinden incelenir.”

8. Mezkûr Yönetmelik’in “Karar türleri” başlıklı 65’inci maddesi şöyledir:

“(1) Kurum, yapılan başvuru veya resen inceleme kapsamında yaptığı inceleme ve araştırma sonucunda incelenemezlik kararı, gerekçeli kabul edilmezlik kararı, gönderme kararı, ihlal kararı, idari yaptırım kararı, uzlaşma kararı, ret kararı ve karar verilmesine yer olmadığına dair karar verir.”

9. Mezkûr Yönetmelik’in “Gerekçeli kabul edilmezlik kararı” başlıklı 67’nci maddesi şöyledir:

“(1) Ön inceleme aşamasında, başvurunun açıkça dayanaksız olup olmadığı, başvurunun hakkın kötüye kullanımını teşkil edip etmediği, ayrımcılık yasağı ihlalinden kaynaklanan bir zararın bulunup bulunmadığının tespiti açısından incelenebilirliğin esasla birlikte incelenmesi kararlaştırılan başvurularda ilişkin esas inceleme ve araştırma aşamasında söz konusu koşulları taşımayan başvurularda ilgili gerekçeli kabul edilmezlik kararı verilir.

(2) Ön inceleme aşamasında incelenebilir bulunan ya da incelenebilirliği esasla birlikte incelenmesi ve araştırılması kararlaştırılan başvuruların 48’inci maddede belirtilen gerekli koşulları taşımadığının anlaşılması halinde de bu başvurularda ilgili gerekçeli kabul edilmezlik kararı verilir.”

IV. DEĞERLENDİRME VE GEREKÇE

10. Türkiye İnsan Hakları ve Eşitlik Kurumunun amacı; insan onurunu temel alarak insan haklarının korunması ve geliştirilmesi, kişilerin eşit muamele görme hakkının güvence altına alınması, hukuken tanınmış hak ve hürriyetlerden yararlanmada ayrımcılığın önlenmesi ile bu ilkeler doğrultusunda faaliyet göstermek, işkence ve

kötü muameleyle etkin mücadele etmektir.

11. 6701 sayılı Kanun'un 9'uncu maddesinde; insan hakları ihlallerini resen incelemek, araştırmak, karara bağlamak ve sonuçlarını takip etmek, ayrımcılık yasağı ihlallerini resen veya başvuru üzerine incelemek, araştırmak, karara bağlamak ve sonuçlarını takip etmek, özgürlüğünden mahrum bırakılan ya da koruma altına alınan kişilerin ulusal önleme mekanizması kapsamındaki başvurularını incelemek, araştırmak, karara bağlamak ve sonuçlarını takip etmek Kurumun görevleri arasında sayılmıştır.

12. Başvurunun esas incelemesi yapılmadan önce Kurumun, OPCAT hükümleri çerçevesinde ulusal önleme mekanizması görevi açıklanmalı ve başvuru konusunun bu kapsamda kalıp kalmadığı değerlendirilmelidir.

13. 6701 sayılı Kanun'un genel gerekçesinde ulusal önleme mekanizması görevinin kapsamı; özgürlüklerinden mahrum bırakılan kişilerin alıkonuldukları ceza ve tutukevleri, kamplar, bakım merkezleri gibi yerlerde işkence ve kötü muamele vakalarının yaşanmaması amacıyla bu yerlere yönelik izleme, inceleme, denetleme, değerlendirme ve raporlama faaliyeti şeklinde açıklanmıştır.

14. OPCAT'in 19'uncu maddesi uyarınca ulusal önleme mekanizmaları; özgürlüğünden mahrum bırakılan ya da koruma altına alınan kişilerin işkence ve diğer zalimane, gayriinsanî veya küçültücü muamele veya cezaya karşı korunması amacı ile bu kişilere yönelik tutumu düzenli olarak izlemek, sonucunda hazırlanacak raporlarda özgürlüklerinden yoksun bırakılmış kişilere yönelik muamele ve koşulların iyileştirilmesi ve işkence ve diğer zalimane, gayriinsanî ya da onur kırıcı muamele ya da cezanın önlenmesi için Birleşmiş Milletlerin ilgili normlarını dikkate alarak ilgililere tavsiyelerde bulunmakla yetkilendirilmiştir.

15. Başvuranın ilk iddiası; 7/3/2023 tarihinde kendisine işitme kaybı teşhisi konulduğuna, kendisini muayene eden hekimin 3 gün içinde kontrole gelmesini söylediğine ancak kontrole 23/7/2024 tarihinde götürüldüğüne ilişkin olup muhatap Kurum tarafından başvuranın tedavisiyle ilgili 3 gün içerisinde kontrole çağrıldığına dair bilginin mevcut olmadığı ve bu yönde bir evrakın da tanzim edilmediği, muayene ve kontrolleri sağlanan, düzenli aralıklarla hastaneye sevk edilen başvuran hakkında 23/7/2024 tarihinde düzenlenen MR raporunda; "*Normal bulgular izlendi.*" şeklinde not düşüldüğü, 28/2/2025 tarihinde muayene işlemi için Afyonkarahisar Devlet Hastanesi Kulak Burun Boğaz Polikliniğine tekrar sevk edilen başvuran hakkında uzman hekim tarafından "*Sağ 12db normal sol 96db sensörinöral işitme kaybı mevcut. 3 yıl önce hasta bu şikayetinin travma olmadan kendiliğinden geliştiğini beyan etmektedir. Her iki kulak zarı normal. Kulak Burun Boğaz açısından cerrahi, ilaç tedavisi ve işitme cihazı ile fayda görmesi beklenmemektedir. Ek önerimiz yoktur.*" şeklinde not düşüldüğü belirtilmiştir.

16. Kötü muameleyle maruz kalması nedeniyle mağdur olduğunu ileri süren kişilerin kötü muamele yasağı kapsamına giren ağırlıkta bir muamele görmüş olabileceklerini gösteren emare ve delil sunmaları gerektiğini belirtmek gerekir (Anayasa Mahkemesi [AYM], *Beyza Metin*, B. No: 2014/19426, 12/12/2018, para. 45).

17. İşkence ve kötü muamele iddiaları konusunda da Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM), "*makul şüphe bulunmaması ya da bütün makul kuşkunun ötesinde*" şeklinde bir kanıtlama standardı uygulamaktadır. Ancak AİHM, bu kanıtlamaya yeterince sağlam, kesin ve birbirleriyle uyumlu çıkarsamaların ve aynı ölçüde çürütülememiş maddi karinelerin bir arada bulunmasıyla varılabileceğini kabul etmektedir (AİHM, *İrlanda/Birleşik Krallık*, B. No: 5310/71, 18/1/1978, para. 161).

18. İhlal iddiasında bulunan kişinin iddialarını ispat etmesi genel kural olduğundan hukuki ve fiili deliller ile desteklenmeyen başvurular açıkça dayanaktan yoksun kabul edilmektedir. AYM, ispat yükümlülüğü başvurana ait olmasına rağmen başvuran tarafından soyut şekilde birtakım hükümlere atıfta bulunulması ancak söz konusu hükümlerin nasıl ihlal edildiğinin açıklanmaması ve ispatlanmaması durumunda başvurunun açıkça dayanaktan yoksun olduğuna karar vermiştir (AYM, *Muhittin Kaya*, B. No: 2013/1213, 4/12/2013, para. 32).

19. 29/12/2004 tarihli ve 5275 sayılı Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanun'un “*Hükümlünün muayene ve tedavi istekleri*” başlıklı 71'inci maddesi şöyledir:

“Hükümlü, beden ve ruh sağlığının korunması, hastalıklarının tanısı için muayene ve tedavi olanaklarından, tıbbî araçlardan yararlanma hakkına sahiptir. Bunun için hükümlü öncelikle kurum revirinde, mümkün olmaması hâlinde Devlet veya üniversite hastanelerinin mahkûm koşullarında tedavi ettirilir.”

20. Bir eylemin kötü muamele olarak nitelendirilebilmesi için asgari ağırlık eşiğini aşmış olması gerekmekte olup bu eşik mağdurun cinsiyeti, yaşı ve sağlık durumu gibi etmenler ile muamelenin süresine, fiziksel ve ruhsal etkilerine bağlı olarak her somut olayda ayrıca değerlendirilmelidir (AYM, *Tahir Canan*, B. No: 2012/969, 18/9/2013, para. 23).

21. AİHM, mahpuslara yeterli tıbbi bakımın sağlanmamasının asgari eşiği aşan düzeyde kötü muamele oluşturabileceğini belirtmiştir (AİHM, *Wenerski/Polonya*, B. No: 44369/02, 20/1/2009, para.58). AİHM'e göre, asgari şiddet düzeyi ve değerlendirilmesi göreceli ve değişkendir. Bu sebeple muamelenin süresine, fiziksel ve ruhsal etkilerine, kimi zaman mağdurun cinsiyeti, yaşı, sağlık durumu gibi hususlar göz önüne alınmak suretiyle bir değerlendirme yapılır (AİHM, *İrlanda/Birleşik Krallık*, B. No: 5310/71, 10/9/2018, para. 162).

22. “*İnfazın yöntemi ve infaz sürecindeki davranışların mahkûmları özgürlükten mahrum kalmanın doğal sonucu olan kaçınılmaz elem seviyesinden daha fazla sıkıntılı veya eziyetli bir duruma sokmaması gerekir. Ceza infaz kurumunda tutulmanın pratik gerekleri çerçevesinde mahkûmların sağlık ve esenlikleri gibi hususların yeterli bir şekilde güvence altına alınması ve mahkûmlara gerekli tıbbi yardımın sağlanması da insan onuruna yakışır koşulların sağlanması için gereklidir.*” (AYM, *Turan Günana*, B. No: 2013/3550, 19/11/2014, para. 39.)

23. Avrupa İşkencenin ve İnsanlıkdışı veya Onurkırıcı Ceza veya Muamelenin Önlenmesi Komitesine (CPT) göre; mahpusların gözetim altında bulundukları süre boyunca, tutukluluk sürelerinden bağımsız olarak her zaman bir doktora erişimlerinin bulunması gereklidir. Sağlık hizmetleri, doktora danışma talepleri gereksiz gecikme olmadan karşılanacak şekilde düzenlenmelidir (CPT, *Cezaevlerinde Sağlık Hizmetleri Raporu*, Strazburg, 1993, s. 2).

24. AİHM, sözleşmeci bir devletin makamlarının, vatandaşların tümüne sağlamakla yükümlü oldukları tıbbi tedaviyi vermeyi reddederek, bir kimsenin hayatını tehlikeye attıkları kanıtlandığında AİHS'in 3'üncü maddesi açısından sorun doğurabileceğini belirtmektedir (AİHM, *Kıbrıs/Türkiye [BD]*, B. No: 25781/94, 12/5/2014, para. 219).

25. Devletler işkence ve kötü muamele yasağına ilişkin pozitif yükümlülükleri mahpusların sağlık hakkına ilişkin korumayı kapsamaktadır. Kişinin fiziksel refahı ve kişiye sunulacak tıbbi koruma idarenin pozitif yükümlülüğü kapsamında değerlendirildiğinde mahpusların alıkonulmanın doğasından kaynaklanan zorlukların dışında zorluk ve sıkıntı yaşamaması, insan onuruna uygun bir şekilde sağlıklarının korunması ve gereken tedavi hizmetlerine tam ve zamanında erişebilmesi gerekmektedir (AİHM, *Kudla/Polonya*, B. No: 30210/96, 26/10/2000, para. 94).

26. Bir mahpusun doktor tarafından muayene edilmesi ve bu bağlamda sağlık hizmetlerinden faydalanyor olması doğrudan tıbbi yardımın yeterli olduğu anlamına gelmemektedir (AİHM, *Hummatov/Azerbaycan*, B.No:9852/03 ve 13413/04, 29/11/2007, para. 116). Yetkililerin kişinin alıkonulduğu süre boyunca sağlık durumuna ilişkin kapsamlı ve düzenli kayıt tutması (AİHM, *Khudobin/Rusya*, B. No:59696/00, 26/10/2006, para.83) ve tedavi hizmetlerinin hızlı, doğru ve sistematik olması da (AİHM, *Melnik/Ukrayna*, B.No:72286/01, 28/3/2006, para. 104-106) devletin işkence ve kötü muamele yasağı kapsamında pozitif yükümlülükleri arasındadır. Bu çerçevede ceza infaz kurumunda sunulan sağlık hizmetlerinin halka genel olarak sunulan sağlık

hizmetleriyle kıyaslanabilir düzeyde olması beklenmektedir (AİHM, *Blokhin/Rusya*, B. No:47152/06, 23/3/2016, para.137).

27. Başvuranın; 7/3/2023 tarihinde kendisini muayene eden hekimin 3 gün içinde kontrole gelmesi gerektiğini söylediğine ilişkin iddiasının soyut beyan niteliğinde kaldığı ve somut delillerle desteklenmediği, bu sebeple açıkça dayanaktan yoksun olan mezkûr iddianın kabul edilmez olduğu; kulağında işitme kaybı olduğuna ilişkin iddiası kapsamında ise muhatap tarafından gönderilen cevap yazısı ve ekleri incelendiğinde; işitme kaybının muhatap Kurumun herhangi bir eylemi neticesinde değil kendiliğinden geliştiği ve muhatap Kurumca başvuranın söz konusu rahatsızlığına ilişkin gereken işlemlerin yerine getirildiği, bu kapsamda muayene işlemi için 28/2/2025 tarihinde Afyonkarahisar Devlet Hastanesi Kulak Burun Boğaz Polikliniğine tekrar sevk edilen başvuran hakkında uzman hekim tarafından “*Sağ 12db normal sol 96db sensörinöral işitme kaybı mevcut. 3 yıl önce hasta bu şikayetin travma olmadan kendiliğinden geliştiğini beyan etmektedir. Her iki kulak zarı normal. Kulak Burun Boğaz açısından cerrahi müdahale, ilaç tedavisi ve işitme cihazı ile fayda görmesi beklenmemektedir. Ek önerimiz yoktur.*” şeklinde not düşüldüğü bu bağlamda başvuranın hastaneye sevklerinin gerçekleştirildiği ve muayene edildiği tespit edildiğinden muhatap tarafından hak ihlalinin gerçekleştirilmediği değerlendirilmiştir.

28. Ayrıca, muhatap Kurum tarafından gönderilen belgelerden; 10/3/2023 tarihine ilişkin hekim raporunun bulunduğu, söz konusu raporda; “*Hasta Afyonkarahisar Sağlık Bilimleri Üniversite Hastanesi Kulak Burun Boğaz Polikliniğinde muayene edilmiştir. Burun tıkanıklığı ve işitme kaybı şikâyeti mevcut. Burun için operasyon önerildi. Hastanın işitme kaybı 1 yıldan uzun süredir mevcuttur. Ani sensörinöral işitme kaybı geçirmiş olduğu değerlendirildi. Ek önerimiz yoktur.*” notunun yer aldığı görülmüştür. Söz konusu nota istinaden, muhatap Kurumdan; hastanın burun için hastaneye sevk edilip edilmediği ve burun operasyonu geçirip geçirmediği hususlarına ilişkin bilgi talep edilmiştir. Muhatap tarafından gönderilen belgelerde; başvuranın 2/6/2023 tarihinde Afyonkarahisar Sağlık Bilimleri Üniversite Hastanesi Kulak Burun Boğaz Polikliniğine sevk edildiği, 3/6/2023 tarihinde burun operasyonunun gerçekleştirildiği, operasyon sonrasında genel durumu iyi ve vitalleri stabil olan başvuranın reçetesinin tanzim edilerek taburcu edildiği anlaşıldığından muhatap Kurumun başvuranın sağlık sorunlarıyla ilgili gerekli takiplerini sağladığı, hastane sevklerini gerçekleştirdiği ve bu bağlamda sağlığa erişimde bir engel/gecikme durumunun söz konusu olmadığı değerlendirilmiştir.

29. Başvuranın diğer iddiası; konuya ilişkin Afyonkarahisar Cumhuriyet Savcılığına yazdığı dilekçesinin reddedildiğine ilişkindir.

30. Türkiye Cumhuriyeti Anayasası’nın “*Hak arama hürriyeti*” başlıklı 36’ncı maddesinin birinci fıkrasına göre; “*Herkes, meşru vasıta ve yollardan faydalanmak suretiyle yargı mercileri önünde davacı veya davalı olarak iddia ve savunma ile adil yargılanma hakkına sahiptir.*” Bu hüküm, AYM tarafından Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi’nin (AİHS) 6’ncı maddesiyle koruma altına alınan adil yargılanma hakkı ile adil yargılanma hakkı kapsamında bulunan mahkemeye erişim ve gerekçeli karar haklarını içerdiği şeklinde yorumlanmaktadır (AYM, *Hüseyin Balcılar*, B. No: 2019/36647, 11/1/2024, para. 25; AYM, *İrfan Güven*, B. No: 2019/29240, 12/4/2023, para. 3).

31. Anayasa’nın “*Temel hak ve hürriyetlerin korunması*” başlıklı 40’inci maddesinin birinci fıkrasına göre; “*Anayasa ile tanınmış hak ve hürriyetleri ihlâl edilen herkes, yetkili makama geciktirilmeden başvurma imkânının sağlanmasını isteme hakkına sahiptir.*”

32. Anayasa’nın “*Dilekçe, bilgi edinme ve kamu denetçisine başvurma hakkı*” başlıklı 74’üncü maddesinin ilgili kısmı şöyledir:

“(1) Vatandaşlar ve karşılıklılık esası gözetilmek kaydıyla Türkiye’de ikamet eden yabancılar kendileriyle veya kamu ile ilgili dilek ve şikâyetleri hakkında, yetkili makamlara ve Türkiye Büyük Millet Meclisine yazı ile başvurma hakkına sahiptir.

(2) Kendileriyle ilgili başvuruların sonucu, gecikmeksizin dilekçe sahiplerine yazılı olarak bildirilir.”

33. AYM’ye göre kişilerin kamu makamlarına seslerini duyurabilme ve bu makamlardan bilgi edinebilme amaçlarına hizmet eden anayasal bir insan hakkı olan dilekçe hakkı, hak arama özgürlüğünün en önemli araçlarından biridir ve bilgi edinme hakkıyla sıkı sıkıya bağlıdır (AYM, *Hasan Ercan*, B. No: 2015/54, 12/11/2019, para. 41; AYM, *Ahmet Kılıçelli*, B. No: 2017/31069, 30/9/2020, para. 43).

34. 6701 sayılı Kanun’un 9’uncu maddesinde; insan hakları ihlallerini resen incelemek, araştırmak, karara bağlamak ve sonuçlarını takip etmek, ayrımcılık yasağı ihlallerini resen veya başvuru üzerine incelemek, araştırmak, karara bağlamak ve sonuçlarını takip etmek, özgürlüğünden mahrum bırakılan ya da koruma altına alınan kişilerin ulusal önleme mekanizması kapsamındaki başvurularını incelemek, araştırmak, karara bağlamak ve sonuçlarını takip etmek Kurumun görevleri arasında sayılmıştır. Bu alanlar dışında genel insan hakları ihlali iddiaları kapsamında Kuruma başvuru inceleme yetkisi verilmemiştir. Dolayısıyla, başvurunun salt alıkonulma yerinden yapılmış olması ulusal önleme mekanizması görevi kapsamında incelenmesi için yeterli bulunmamaktadır.

35. Başvuranın; konuya ilişkin Afyonkarahisar Cumhuriyet Savcılığına yazdığı dilekçesinin reddedildiğine ilişkin iddiası yukarıda yer alan mevzuat hükümleri ve içtihatlarla birlikte ele alındığında; başvuranın söz konusu iddiasının özü itibarıyla adil yargılanma hakkı ile dilekçe ve bilgi edinme hakkı kapsamında kaldığı değerlendirilmiştir. Bu doğrultuda, Kurumun ulusal önleme mekanizması görevi kapsamına girmediği değerlendirilen başvurunun Türkiye İnsan Hakları ve Eşitlik Kurumu Kanununun Uygulanmasına İlişkin Usul ve Esaslar Hakkında Yönetmelik’in 48’inci maddesinin birinci fıkrasının (a) bendi ile mezkûr Yönetmelik’in 67’nci maddesi uyarınca kabul edilmez olduğu kanaatine varılmıştır.

36. Sonuç olarak; ceza infaz kurumundaki tutulma koşulları bir bütün olarak değerlendirildiğinde, yukarıda açıklanan nedenlerle başvurudaki iddialar kapsamında hak ihlaline varan bir uygulama bulunmadığı kanaatine varılmıştır.

V. KARAR

A. Başvuruda KÖTÜ MUAMELE YASAĞININ İHLAL EDİLMEDİĞİNE,

B. Kararın taraflara tebliğine ve KAMUOYUNA DUYURULMASINA,

C. Karara karşı tebliğ tarihinden itibaren 60 gün içerisinde Ankara İdare Mahkemesine başvurulabileceğine,

6/5/2025 tarihinde OY BİRLİĞİYLE karar verildi.

e-imzalıdır

Muhammet Ecevit CARTİ
Daire Başkanı

e-imzalıdır

Dr. Burhan ERKUŞ
Üye

e-imzalıdır

İsmail AYAZ
Üye

e-imzalıdır

Mehmet Emin GENÇ
Üye

e-imzalıdır

Saffet BALIN
Üye